

Erindisbrjef

fyrir síldarmatsmenn.

1. gr.

Síldarmatsmennirnir eða undirmatsmennirnir eiga að kappkosta að verða sem færastir í að geta dæmt um gæði síldar og meðferð hennar og sem leiknastir í að aðgreina hana.

2. gr.

Yfirsíldarmatsmennirnir, hvor í sínu umdæmi, eru yfirboðarar þeirra, og eru þeir aðstoðarmenn yfirmatsmanna við skoðun nýrrar síldar og mat og merkning á tunnum með saltaðri síld.

Þeir mega ekki vera í burtu frá síldveiðastöð þeirri, sem þeir eru skipaðir fyrir, meðan á veiðunum stendur, nema með leyfi yfirmatsmanns.

3. gr.

Þeir eru skyldir að fara eftir fyrirskipunum yfirmatsmanns og leitast við að gjöra honum til hæfis, þegar þeir eru undir stjórn hans.

4. gr.

Þegar síldveiðaskip kemur að landi með ósaltaða síld, sem saltast á í lagarheldar tunnur, eru þeir skyldir að vera til taks, þegar þeim er gjört aðvart af hlutaðeigandi skipstjóra. Skulu þeir þá tafarlaust fara út á skipið, sem síldina hefir, hvort heldur er að degi eða nóttu.

Áður en skoðunin fer fram, skal hlutaðeigandi skipstjóri afhenda matsmönnum útfyllt og undirskrifuð eyðublöð þau, sem umgetur í 4. gr. laga um skoðun á síld 20. oktbr. 1913. Og mega matsmenn ekki framkvæma skoðunina fyrri en það er gjört.

5. gr.

Skoðunin skal fara svo fram, að einn eða tveir menn skoði síldina í hverju skipi, svo að hann eða þeir geti vottað hvernig hún hefir verið, þegar hún var söltuð til útflutnings, eða er fyrirboðin var söltun hennar til útflutnings í lagarheldum tunnum, án endurmats ef um það er að ræða.

Komi það fyrir við vinnuna, hvort sem það er við mat á nýrri eða saltaðri síld, að matsmenn sjeu í efa um eitthvað, eða komi eitthvað fyrir, sem

yfirmatsmaður hefir ekki gefið þeim fyrirskipanir eða leiðbeiningar um, skulu þeir leita hans og fá fyrirskipanir hans um, hvað gjöra skuli; en verði því ekki við komið, skulu þeir ráða það úr, sem þeim sýnist rjettast, og skýra honum svo frá því sem fyrst. **65** 10. júlí

Þeir skulu skýra honum frá eða leita til hans, ef þeim er sýnd nokkur óhlýðni af vinnufólki eða skipsmönnum eða öðrum, sem eiga síldina eða sjá um hana að einhverju leyti.

6. gr.

Sje síld svo skemd, að hún geti ekki orðið góð verslunarvara til manneldis að álitu matsmanna, skulu þeir tafarlaust skýra umsjónarmanni síldarsöltunarinnar, sem hlut á að máli, frá því.

Sje slík síld söltuð í lagarheldar tunnur, skulu matsmenn brenna orðið »skemd« á bumbu hveggjar slíkrar tunnuna, eða auðkenna þær, á bumbuna á annan hátt, svo þær sje auðþektar.

Tunnur með skemdri síld, skal hafa á öðrum stað en tunnur með óskemdri síld, og skulu matsmenn hafa eftirlit með, að það sje gjört, af þeim sem síldina á eða sjer um hana.

Hafi síld ekki verið aðgreind í veiðiskipi eftir því á hvaða tíma hún veiddist, eða hafi síld skemst af hita eða öðru í veiðiskipi, og blandast svo saman við óskemda síld, ber matsmönnum að skoða þann hluta aflans í skipinu sem hin skemda síld hefir blandast saman við, óhæfan til útflutnings í lagarheldum tunnnum.

7. gr.

Allar tunnur, sem á að salta í herpinótasíld eða reknetasíld, eiga að vera merktar þegar þær eru látnar af hendi til að salta í þær. Merki þessi skulu vera greinilega skrifuð á efra botninn og sýna: 1) mánaðardag, er síldin er söltuð, 2) síldartegund þá, sem salta á í tunnuna og 3) númer þess manns eða þeirrar konu, sem síldina saltar; skulu síldarmatsmennirnir hafa eftirlit með því. Yfirmatsmaður skipar fyrir um hvernig merkja skuli.

Síldarmatsmennirnir skulu líta eftir, að síld sje ekki söltuð í tunnur, sem áður hafa verið merktar, nema merkin sjeu áður afmáð.

8. gr.

A vikufresti skulu þeir senda yfirmatsmanni eyðublöð þau, sem getur um í 4. gr. og skipstjórar fylla út og undirskrifa, ennfremur skýrslu um, hve margar tunnur saltaðar hafa verið af hverju skipi til útflutnings, og hve margar tunnur af hverju skipi hafi verið dæmdar óhæfar til útflutnings og hvað gjört hefir verið við þá síld.

9. gr.

Kaup síldarmatsmanna skal ákveðið af yfisíldarmatsmönnum, og skal það greitt af þeim manni sem síldina lætur salta.

- 65** Þeim er stranglega bannað að taka á móti nokkurri annari þóknun eða
 10. júlí góðgerðum, hverju nafni sem nefnist, frá þeim, sem sildina láta salta, frá skip-
 stjórum eða skipsmönnum eða öðrum, sem eiga að sjá um sildina. Skoði þeir
 hjá fleiri skipum í einu, skal jafna kostnaðinum niður að rjettu hlutfalli.

10. gr.

Þeir, sem sildina láta salta eða skoða, gjalda þeim kaup þeirra fyrir vinn-
 una og skulu þeir skrifa reikning um vinnulaunin og láta yfirmatsmann skrifa á
 hann, að hann sje rjettur, áður en þeir beiðast þess, að hann sje borgaður, sem
 þeir að sjálfsgöðu eiga heimting á að sje gjört í peningum þegar í stað.

11. gr.

Aðalstarf þeirra er við skoðun sildar á þeim stað, þar sem þeir eru
 skipaðir. Þó eru þeir skyldir að fara með yfirmatsmanni til annara staða í um-
 dæmi hans, þegar hann kveður þá til að aðstoða sig þar við sildarskoðun. Sild-
 armatsmanni er og skylt að framkvæma yfirsildarmatsmannastörf, er yfirmats-
 maður kveður hann til þess í forföllum sínum. Fyrir vinnu við skoðun sildar á
 stöðum utan þess svæðis, sem þeir eru skipaðir fyrir ákveða yfirsildarmatsmenn-
 irnir einnig kaup þeirra, og eftir atvikum fæðispeninga og ferðakostnað.

Yfirmatsmaður skrifar á reikning þeirra og lögreglustjóri eða umboðsmað-
 ur hans á staðnum úrskurðar þá, ef hlutaðeigendur geta ekki komið sjer saman.

12. gr.

Þeir rita undir eiðstaf um, að þeir vilji rækja þær skyldur, sem á þeim
 hvila, með alúð og kostgæfni og hlýðnast erindisbrjefi þessu.

Þeir eru skyldir til að sætta sig við þær breytingar, sem gjörðar kunna
 að verða á erindisbrjefi þessu.

13. gr.

Með þessu er úr gildi felt erindisbrjef fyrir sildarmatsmenn 20. júlí 1911.

Í stjórnarráði Íslands, 10. júlí 1914.

H. Hafstein.

Jón Hermannsson.